

Libris.RO
OCTAVIAN GOGA

Respect pentru oameni și cărți

Poezii

Prefață, fișă biobibliografică și referințe critice
de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

<i>Prefață</i> (Lucian Pricop).....	7	NE CHEAMĂ PĂMÂNTUL	
Fișă biobibliografică.....	11	(1909)	
Referințe critice.....	13	Fecunditas.....	74
		Prăpastie.....	76
POEZII (1905)		Cântecele mele.....	79
Rugăciune.....	25	Cosașul.....	80
Plugarii.....	27	De demult.....	82
Noi.....	29	Colindă.....	84
Oltul.....	31	Un om.....	85
Casa noastră.....	34	Graiul pâinii.....	88
Dascălul.....	36	În munți.....	90
Dăscălița.....	38	Prima lux.....	92
Bătrâni.....	40	Mi-a bătut un moș la poartă	94
Reîntors.....	41	Scrisoare.....	95
Departee.....	43	Acasă.....	96
Zadarnic.....	45	Asfințit.....	97
În codru.....	46	O rază.....	99
Dimineța.....	48	Cântece.....	102
Pe înserate.....	50	Moș Crăciun.....	105
De la noi.....	51		
Cântăreților de la oraș.....	53	DIN UMBRA ZIDURILOR	
Sara.....	55	(1913)	
Lăutarul.....	56	Revedere.....	106
A murit.....	58	Oaspe vechi.....	107
La groapa lui Laie.....	59	Mama.....	109
Pace.....	61	Măsuța mea.....	111
Singur.....	62	<i>Cântă apele</i>	
Părășiți.....	63	La mal.....	113
Toamna.....	64	Lacul.....	115
Copiilor (fragment).....	65	Scrisoarea ta.....	116
Părăsit.....	66	Gândește-te.....	117
Despărțire.....	67	<i>Coarde vechi</i>	
Clăcașii.....	68	Doina.....	118
Așteptare.....	72	Voi veniți cu mine.....	120

Poet	122
Strămoșii	123
Carmen laboris	126
Eu știu un basm	128
<i>Clipe</i>	
Trage-ți oblonul	130
Cântecele mele	131
Poetul	132
Mi-am făcut un cântec	134
Lacrimi	135
Coboară toamna	136
La moarte	137
Cum zbori cu trenul	139
Noapte	140
Apus	141

CÂNTECE FĂRĂ ȚARĂ (1916)

Fără țară	142
Așteptare	144
Pajurei cu două capete	145
Portretul	147
Apostolul	149
În mormânt la Argeș.....	150
Trecea convoiul mortuar.....	151
Aducerile-aminte	152
În suflet simt o teamă cum s-așterne	153
Noapte	155
Doi frați	157
Pribeag	158

DIN LARG (1939)

Din larg	159
Poetul	161
Stejarul	162
Pace	163
<i>Război</i>	
De profundis	164
Poveste veche	167
Ceahlăul	168
<i>Noi</i>	
Vita nuova.....	169
Tovarăși	170
Pustiu	171
Tristia	172
Munții	173
Așteptare	174
O ramură întârziată	175
Apus	176
De profundis	177
<i>Astăzi</i>	
Am fost	178
Karlsbad	179
Marienbad	180
Franzensbad	181
Post bellum	182
Cântă moartea	183
<i>În sat</i>	
Cântecul cămășii (fragment) .	184
În mine câteodată	186
Trecea un om	187
Biseriçuța din Albac	188
Vânt de seară	189
În țintirim	190

POEZII (1905)

RUGĂCIUNE

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
Cu trupul istovit de cale,
Eu cad neputincios, stăpâne,
În fața strălucirii tale.
În drum mi se desfac prăpăstii,
Și-n negură se-mbracă zarea,
Eu în genunchi spre tine caut:
Părinte,-orânduie-mi cărarea!

În pieptul zbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbure izvorul
Din care sufletul s-adapă.
Din valul lumii lor mă smulge
Și cu povăța ta-nțeleaptă,
În veci spre cei rămași în urmă,
Tu, Doamne, văzul meu îndreaptă.

Dezleagă minții mele taina
Și legea farmecelor firii,
Sădește-n brațul meu de-a pururi
Tăria urii și-a iubirii.
Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
Și zvonul firii-ndrăgostite,
Dă-i raza soarelui de vară
Pleoapei mele ostenite.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge,
Și de durerea altor inimi
Învăță-mă pe mine-a plânge.
Nu rostul meu, de-a pururi pradă
Ursitei maștere și rele,
Ci jalea unei lumi, părinte,
Să plângă-n lacrimile mele.

Dă-mi tot amarul, toată truda
Atâtor doruri fără leacuri,
Dă-mi viforul în care urlă
Și gem robiile de veacuri.
De mult gem umiliții-n umbră,
Cu umeri gârbovi de povară...
Durerea lor înfricoșată
În inimă tu mi-o coboară.

În suflet seamănă-mi furtună
Să-l simt în matca-i cum se zbate,
Cum tot amarul se revarsă
Pe strunele înfiorate;
Și cum sub bolta lui aprinsă,
În smalt de fulgere albastre,
Încheagă-și glasul de aramă:
Cântarea pătimirii noastre.

La voi aleargă totdeauna
Truditu-mi suflet să se-nchine;
Voi singuri străjuiți altarul
Nădejdi noastre de mai bine.
Al vostru-i plânsul strunei mele
Creștini ce n-aveți sărbătoare,
Voi, cei mai buni copii ai firii,
Urziți din lacrimi și sudoare.

Cu mila-i nesfârșită, cerul
Clipirii voastre-nduioșate
I-a dat cea mai curată rază
Din sfânta lui seninătate.
El v-a dat suflet să tresară
Și inimă să se-nfioare,
De glasul frunzelor din codru,
De șopot tainic de izvoare.

În coapsa grăitoarei miriști
Devreme plugul vostru ară;
E primăvară pe câmpie,
Și-n ochiul vostru-i primăvară.
Blând tainele vi le desface
Din sânu-i milostiva glie,
Căci toată floarea vă cunoaște
Și toată frunza ei vă știe.

Purtați cu brațele-amândouă
A muncii rodnică povară,
Subt strălucirea-nlăcrimată
A dimineților de vară.
Și nimeni truda nu v-alină,
Doar bunul cerului părinte,

De sus, pe frunte vă așază
Cununa razelor lui sfinte.

A voastră-i jalea cea mai mare,
A voastră-i truda cea mai sfântă,
Stăpânul vitreg vă lovește,
Când cerul bine-vă-cuvântă.
Dar dacă-n schimbul pâinii voastre,
Piticul vă plătește fiere,
Îndurător v-ascultă Domnul
Și vă trimite mângâiere.

Când doarme plugul pe rotile,
În pacea serilor de toamnă,
La voi coboară Cosânzeana,
A visurilor noastre doamnă.
Vin crai cu argintate coifuri
Și-n aur zânele bălaie:
Atâta strălucire-ncape
În bietul bordeiaș de paie.

Frați buni ai frunzelor din codru,
Copii ai mândrei bolți albastre,
Sfințiți cu roua suferinții
Țărâna plaiurilor noastre!
Din casa voastră, unde-n umbră
Plâng doinele și râde hora,
Va străluci odată vremii
Norocul nostru,-al tuturoră.

A mea e lacrima ce-n tremur
Prin sita genelor se frânge,
Al meu e cântul ce-n pustie
Neputincioasa jale-și plânge.
Ci-n pacea obidirii voastre,
Ca-ntr-un întins adânc de mare,
Trăiește-nfricoșatul vifor
Al vremilor răzbunătoare.

La noi sunt codri verzi de brad
Și câmpuri de mătasă;
La noi atâția fluturi sunt,
Și-atâta jale-n casă.
Privighetori din alte țări
Vin doina să ne-asculte;
La noi sunt cântece și flori
Și lacrimi multe, multe...

Pe boltă, sus, e mai aprins,
La noi, bătrânul soare,
De când pe plaiurile noastre
Nu pentru noi răsare...
La noi de jale povestesc
A codrilor desigur,
Și jale duce Murășul,
Și duc tustrele Crișuri.

La noi nevestele plângând
Sporesc pe fus fuiorul,
Și-mbrățișându-și jalea plâng
Și tata, și feciorul.
Sub cerul nostru-nduioșat
E mai domoală hora,
Căci cântecele noastre plâng
În ochii tuturor.

Și fluturii sunt mai sfioși
Când zboară-n zări albastre,
Doar roua de pe trandafiri
E lacrimi de-ale noastre.
Iar codrii ce-nfrățiți cu noi
Își înfioară sânul

Spun că din lacrimi e-mpletit
Și Oltul, biet, bătrânul...

Respect pentru oameni și țară

Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferinții,
De jalea lui ne-au răposat
Și moșii, și părinții...
Din vremi uitate, de demult,
Gemând de grele patimi,
Deșertăciunea unui vis
Noi o stropim cu lacrimi...